

Hai Người Bạn

(Đăng để tưởng nhớ Giỗ Anh Vân 31/7)

Chẳng có sự yêu thương nào lớn hơn là vì bạn hữu mà phó sự sống mình. (Giăng – 15:13)

Hạnh về đến nhà là mười hai giờ ba mươi phút đêm. Theo thói quen, Hạnh tắt máy, ngồi yên trong xe quan sát chung quanh một lúc rồi mới mở cửa bước xuống và cẩn thận khoá lại. Gió đêm gập gập lạnh tạo cho Hạnh một cảm giác cô đơn, lạc lõng giữa bãi đậu xe rộng lớn của chung cư. Cảnh vật thật yên tĩnh. Ngoài đường thỉnh thoảng một chiếc xe chạy vụt qua rồi mất hút trong bóng đêm sâu thẳm. Hạnh bước từng bước ngắn vừa nhìn ngọn đèn vàng vọt, buồn thiu trước cửa, đang thấp sáng một khoảnh sân nhỏ trước nhà.

Vào đến nhà, Hạnh lắc đầu chán ngán khi nhìn cái bàn nhỏ trong phòng khách, trên đó những vỏ lon bia, vài cái chén, vài cái đĩa còn sót lại chút thức ăn, một cái gạt tàn đầy ắp tàn thuốc. Bên cạnh, trên ghế sofa, Thuý đang ngủ mê mệt. Thuý mặc áo thun trắng và quần đùi đen thật ngắn để lộ đôi chân trần. Dù đang bực mình, Hạnh cũng phải đưa mắt nhìn đôi chân của Thuý một lúc. Đôi chân Thuý thật đẹp, thon dài, khoẻ mạnh và trắng nõn nà.

Cảnh này thỉnh thoảng lại tái diễn khiến Hạnh không còn kiên nhẫn nổi. Tự nhiên cơn giận từ đâu ùa tới, Hạnh bước đến, xốc Thuý ngồi dậy, nói rít qua kẻ răng:

- Dậy, dậy!

Thuý giật mình mở mắt, gương mặt ngơ ngác một lúc rồi chợt nhận ra Hạnh đang đứng trước mặt, Thuý đưa tay xô Hạnh ra, hỏi lớn:

- Mà làm gì vậy?

Hạnh giận dữ:

- Bộ chị định tiêu hoang cuộc đời bằng cách sống như thế này à? Càng ngày thấy chị càng tệ.

- Mặc tao. Tao sống thế nào mặc tao. Mà có chịu trách nhiệm được cuộc đời của tao không? Nếu không, mà đừng chen vào.

- Em không chịu trách nhiệm được cuộc đời chị nên em mới nhắc chị. Chính chị chịu trách nhiệm cuộc đời chị nên chị phải tìm cho nó một hướng đi lên. Chị không có quyền sống buông thả. Chị có biết bao nhiêu người thân ở Việt Nam đang hi vọng nơi chị không?

Tiếng Hạnh kéo dài ra như đay nghiến:

- Tưởng sao, đến được nước Mỹ rồi tiêu hoang cuộc đời qua men rượu, đàn đúm với lũ bạn trai hư thân mất nết, không biết nghĩ gì đến tương lai hết.

Thuý xoa tay:

- Thôi, thôi, tao chán ngấy những lời của mày rồi. Lập đi, lập lại cũng chỉ bấy nhiêu, như cái máy nói. Đừng làm mẹ tao nữa. Mày vô ngữ đi, nhà cửa mai tao dẹp.

Thuý ngồi thừ người ra sau câu nói. Bỗng nàng đưa tay gạt phắt mớ chén đĩa trên bàn xuống thảm rồi khóc oà lên:

- Mày nghĩ xem, đời tao còn gì để hy vọng nữa đâu mà mày dạy tao. Còn thằng nào muốn lập gia đình với tao nữa không mà giữ gìn? Mày làm quá, tao uống thuốc tự tử cho mày vừa lòng. Mày thương tao mà không biết tao đau khổ như thế nào à?

Cơ giận tan biến nhanh khỏi Hạnh. Nàng có cảm tưởng như mình vừa hụt chân trong đêm tối, tim nhảy mạnh trong lồng ngực. Hạnh vội vàng bước lại, ngồi xuống bên Thuý vỗ về:

- Em xin lỗi chị. Chị biết em thương chị là đủ rồi. Tuy là bạn mà em thương chị khác nào ruột thịt nhưng chị nghĩ xem, kéo dài mãi đời sống như thế này có được không? Có giải quyết được chuyện gì không? Chuyện xảy ra cho chị là một tai nạn. Người ta thương chị không hết, ai ở đó khinh bỉ chị. Tại sao đời chị không còn...

Hạnh nghẹn lời, không nói tiếp được. Lệ đã ứa ra ở hai khoé mắt.

Thuý lắc đầu, giọng nói thật mệt mệ và buồn:

- Thôi, mày để tao yên. Những lời an ủi của mày không giúp gì cho tao được đâu.

Có tiếng đập vách của đơn vị kế bên, phản đối sự ồn ào của Thuý và Hạnh.

Hạnh thở dài, đứng dậy vừa nói với Thuý:

- Thôi được, em đi ngủ. Chị cũng nên ngủ lại đi. Em xin lỗi đã phá giấc ngủ của chị.

Hạnh bỏ vào phòng, thay quần áo và lên giường nằm sau khi đã cầu nguyện xong. Thường thì sau những giây phút giao cảm với Chúa, Hạnh thấy tâm hồn thật bình an và chìm vào giấc ngủ dễ dàng nhưng Hạnh biết đêm nay nàng khó tìm đến với giấc ngủ. Khi hiểu được tâm sự Thuý, Hạnh nghe lòng hồi hộp và thương xót Thuý không sao nói nổi: “Đời tao còn gì để hy vọng nữa đâu...” nghe như tiếng than xé ruột. Bấy lâu nay, Hạnh có ý xem thường Thuý, cứ nghĩ Thuý là con người hời hợt, chỉ coi trọng đời sống vật chất, thích hưởng thụ nên chọn lối sống yêu cuồng sống vội.

Tâm tính Thuý thay đổi rõ rệt kể từ ngày đặt chân lên nước Mỹ. Thuý có những buồn vui bất thường, mới vui vẻ ồn ào đó rồi bỗng nhiên lạnh lùng xa cách, ai hỏi cũng không muốn trả lời. Hạnh mang bạn bè về nhà để Thuý có được những người bạn tốt. Hạnh đã nhờ những người bạn này làm chứng về Chúa với Thuý mong kéo Thuý về với đại gia đình của Chúa cứu thế,

nhưng mỗi lần bạn bè Hạnh có dịp làm chứng về Chúa thì Thuý bỏ ngang vào phòng, không chịu nghe tiếp, khiến người nói phải bị ngỡ ngàng.

Khoảng cách giữa Hạnh và Thuý mỗi ngày một xa hơn, không khí trong nhà mỗi ngày một thêm tẻ nhạt. Hạnh bỏ mặc không lý gì đến Thuý nữa. Vì vậy trong bấy lâu nay, sống gần bên Thuý, Hạnh vẫn không hiểu được những đau đớn câm nín, những ray rứt, tủi nhục mà Thuý đã cố gắng chịu đựng, cho đến lúc bị đánh thức thành linh, tâm hồn bất định, Thuý mới để lộ nỗi lòng qua tiếng khóc bi thương.

Năm tháng đã bỏ lại sau lưng, cứ tưởng rằng nỗi đau sau lần bị thảm nạn hải tặc trên đường vượt biển Đông đã theo thời gian chìm vào quên lãng. Không ngờ hơn ba năm qua, cơn ác mộng vẫn còn bám lấy Thuý như nỗi chết khôn rời, vẫn còn là một vết thương đau nhức trong tâm hồn Thuý. Bên ngoài, Thuý vẫn nói vẫn cười nhưng bên trong, Thuý đã sống với một nội tâm đầy sóng gió. Vết thương đó chừng nào mới lành để Thuý có thể sống an bình như mọi người khác hay nó sẽ là mối ám ảnh kinh hoàng cho đến hết đời Thuý?

Hạnh đưa tay áo chùi hai giọt lệ vừa ứa ra khỏi mắt. Nàng biết Thuý chưa vào phòng ngủ vì ngoài phòng khách vẫn còn ánh đèn. Có thể Thuý đang ngồi bó gối trong đêm như vài lần Hạnh bắt gặp. Chúa ôi! Dáng ngồi lặng lẽ, bất động với đôi mắt thao thức nhìn vào khoảng không mịt mờ trước mặt đó, trông cô đơn, đau khổ đến tận cùng, sao Hạnh không để tâm tới mà phải đợi đến lúc Thuý vô tình thổ lộ nỗi lòng nàng mới biết? Sao nàng có thể thờ ơ, lãnh đạm với bạn như vậy? Huống chi tai nạn xảy ra trên biển Đông gần như Thuý đã thọ nạn thay nàng.

Trời đêm thật yên tĩnh. Hạnh nghe được cả tiếng thở dài của Thuý ở bên ngoài. Hạnh thấy thương Thuý quá chỉ muốn bước ra an ủi Thuý nhưng nàng biết những lời an ủi trong lúc này chỉ khơi dậy niềm đau đớn, tủi nhục trong Thuý mà thôi. Vả lại Hạnh biết Thuý đang giận nàng vì từ nào tới giờ có khi nào Thuý xưng hô mày tao với nàng đâu.

Đối với Hạnh, cơn ác mộng biển Đông đã mờ dần trong trí nhớ nhưng trước nỗi đau tận cùng của Thuý đêm nay, nó bỗng hiện về rõ ràng và mãnh liệt trong đầu như thảm nạn vừa mới xảy ra:

“...Đã ra khỏi hải phận quốc tế, nhiều người trên thuyền nằm la liệt vì mệt mệ và say sóng. Con thuyền nhỏ mong manh như chiếc lá giữa trùng dương dậy sóng, mệt nhọc tiến vào một cuộc hải trình tội nghiệp, cuộc hải trình mà không ai biết sẽ về đâu. Qua ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, bỗng có tiếng la lớn: “Có một chiếc tàu, bà con ơi!” Đoàn người đi tìm tự do

bồng đồng thanh reo hò mừng rỡ khi thấy trước mặt, khoảng cách không xa, một chiếc tàu lớn lơ lửng trong sương sớm. Người ta nhảy múa, cười vang, la hét như vừa thấy được cổng Thiên đường. Hi vọng bừng sáng trong tâm hồn mọi người, rục rịch như ánh bình minh vừa ló dạng ở phương Đông. Con thuyền như được tăng thêm sinh lực, tiến nhanh về phía chiếc tàu lớn một cách hăng hái nhưng rồi cổng Thiên đường đóng ngay sau đó. Cửa địa ngục được mở ra với những tiếng khóc, tiếng rú hãi hùng, tiếng rên siết. Đàn ông bị lừa về phía sau thuyền. Một đứa trẻ bị ném xuống biển, người cha nhảy theo cứu con với tiếng rú hãi hùng. Cái man rợ của khung cảnh không phải là tiếng than khóc, tiếng kêu la, tiếng van xin mà là những tràng cười thoả mãn đầy thú tính của bọn quý sứ trên những thân thể trần truồng của những cô gái, những người đàn bà bất hạnh. Trong cái hỗn mang đó, Hạnh bị một tên hải tặc bắt đi. Tên hải tặc chưa kịp làm gì nàng thì đã bị Thuý từ phía sau lao tới, đâm túi bụi vào đầu vào cổ. Tên hải tặc buông Hạnh ra, vung mạnh tay về phía sau, Thuý té ngửa vừa khóc vừa kêu gào. Tên hải tặc trợn mắt nhìn Thuý một lúc. Nó ngạc nhiên trước sắc đẹp của Thuý nên không để ý gì đến Hạnh nữa, nhào tới ôm chầm lấy Thuý. Thảm cảnh đã xảy đến cho Thuý sau đó, trong nỗi sợ hãi tột cùng của Hạnh. Hạnh rúc người trong một xó thuyền, run cầm cập, không dám xông ra cứu Thuý như Thuý đã liều mạng cứu nàng...”

Đêm đã khuya, khuya lắm mà mắt Hạnh vẫn mở thao láo nhìn lên trần nhà. Hạnh thấy thương Thuý quá, chỉ muốn ra ôm lấy Thuý để cùng khóc với Thuý nhưng Hạnh không làm được. Hạnh nghĩ, nhất định phải làm một điều gì để giúp Thuý quên đi cơn ác mộng biển Đông.

Một tia sáng chợt loé trong đầu Hạnh, khiến nàng nhớ đến Dũng. Phải, chỉ có Dũng và hy vọng Dũng có thể giúp được Thuý quên đi những ngày tháng đen tối đã qua. Hạnh lẩm bẩm: “Phải, chỉ có Dũng.”

Có lần Hạnh bắt gặp ánh mắt Thuý nhìn Dũng thật nồng nàn nhưng rồi Thuý giựt mình, đứng lên bỏ vào phòng khi chợt bắt gặp Hạnh đang dăm dăm nhìn nàng. Ý nghĩ mượn Dũng đưa Thuý qua ải khổ quả thật táo bạo và đã làm lòng Hạnh xao xuyến nhưng Hạnh vội lắc đầu để trấn áp nỗi lòng. Hạnh tự nhủ: “Phải giúp Thuý trước đã, còn sau đó mọi việc theo ý Chúa được nên.” Một lần nữa, Hạnh cố trấn áp lòng mình vì chính Hạnh cũng thăm để ý đến Dũng và nàng cũng mơ hồ nhận thấy được Dũng đặt nhiều cảm tình nơi nàng dù cả hai chưa ai ngỏ lời cùng ai. Hạnh lẩm bẩm: “Phải hy sinh cho Thuý vì chính Thuý đã thọ nạn thay mình.” Hãy tạo cho Dũng và Thuý có hoàn cảnh thuận tiện để họ có thể tìm hiểu nhau và biết đâu nhờ thế mà tình yêu sẽ nảy nở giữa hai người và biết đâu tình yêu sẽ giúp Thuý yêu đời trở lại. Từ xưa đến giờ có biết bao nhiêu người nhờ vào tình yêu mà vượt qua những khổ ải của cuộc sống.

Nghĩ là làm ngay. Hạnh chụp điện thoại gọi Dũng. Đầu dây bên kia, tiếng Dũng nhừa nhựa:

- Hello, tôi nghe.

- Anh Dũng, Hạnh nè Dũng.

Giọng Dũng thảng thốt:

- Có chuyện gì mà gọi anh giờ này, Hạnh?

- Chúa nhật này em bận việc, em muốn nhờ anh chở Thuý đi nhà thờ. Anh giúp em chuyện đó được không?

Có tiếng thở phào của Dũng:

- Em gọi anh giờ này để nói chuyện đó à?

Hạnh cười khúc khích:

- Anh biết tính em rồi mà. Nghĩ chuyện gì là làm ngay chuyện đó. Bằng không em đâu ngủ được.

Dũng cũng cười theo:

- Nhưng Thuý đâu chịu đi nhà thờ.

- Em sẽ thuyết phục chị Thuý.

- Ngon hé! Nếu em thuyết phục được, anh sẽ chở Thuý thay em. Thôi, ngủ đi Hạnh.

Dũng gác điện thoại. Hạnh nằm im dưỡng giấc ngủ nhưng những hình ảnh kinh hoàng trên biển Đông cứ nháy múa trong đầu, mãi cho đến gần sáng, Hạnh mới chợp mắt được trong một giấc ngủ nặng nề.

Dũng giữ lời hứa, mới bảy giờ mười lăm, Dũng đã đến chở Thuý đi nhà thờ. Hạnh hơi khó chịu, biết tính Dũng vốn giản dị, ít khi để ý đến chuyện quần áo nhưng hôm nay Dũng mặc thật đẹp. Chiếc quần bằng loại vải đắt tiền, màu xám đậm được ủi thẳng nếp, chiếc áo sơ-mi trắng tinh, cái cà-vạt xanh đen điểm hoa đỏ và chiếc áo vest màu xám nhạt mới toanh, trông Dũng vừa đẹp trai vừa sang trọng. Hạnh không nén nổi một câu nói mỉa mai:

- Chưa bao giờ Hạnh thấy anh Dũng mặc đẹp như vậy.

Dũng có vẻ ngượng ngập, chống chế:

- Có gì mà đẹp.

Trả lời Hạnh xong, Dũng mới chợt nhận ra quả tình hôm nay, anh mặc rất đẹp và anh cũng chợt nhận ra một chút hàm ý mỉa mai trong câu nói của Hạnh nhưng anh chỉ mỉm cười.

Lúc đó, Thuý từ trong phòng bước ra, uyển chuyển trong chiếc áo dài màu hoàng yến. Thuý đã đẹp lại càng đẹp hơn trong chiếc áo cắt thật khéo. Nhìn gương mặt tươi sáng hạnh phúc của Thuý, Hạnh thấy lòng dâng lên một chút ganh tị:

- Ái chà! Chị Thuý đẹp quá chừng! Đúng là tài tử, giai nhân có khác.

Nói xong, Hạnh hối hận ngay. Giữa nàng và Dũng chưa một lần tỏ tình, chưa một lần hứa hẹn. Đã quyết mượn tình cảm của Dũng để giúp Hạnh vượt qua ải khổ sao vẫn còn những nhỏ nhen tầm thường thì sao xứng với tấm tình của Thuý dành cho nàng.

Thuý đỏ hồng đôi má, bước đến nắm tay Hạnh:

- Sao Hạnh không cùng đi với chị và Dũng.

- Em bận, sẽ đến nhà thờ trễ. Sau lễ thờ phượng, em mời chị và anh Dũng ăn cơm trưa với em.

Dũng cười vui vẻ, nói đùa:

- Hạnh thì hào sảng rồi. Thuý nên nhận lời, sợ không có dịp thứ hai.

Thuý đáp:

- Thuý với Hạnh như chị em trong nhà. Vấn đề là anh Dũng có nhận lời không?

Dũng nhún vai:

- Ai dại gì từ chối một bữa ăn mà không phải trả tiền.

Hạnh đến bên kệ sách lấy quyển Kinh Thánh trao cho Thuý:

- Chị cầm theo quyển Kinh Thánh của em. Rồi em sẽ tìm cho chị một quyển.

Dũng chen vào:

- Việc đó để anh lo. Anh sẽ mua tặng Thuý một quyển.

Hạnh thúc giục:

- Thôi, anh chị đi đi. Anh Dũng nhớ chở chị Thuý đi ăn sáng nhé.

Hạnh khỏi lo chuyện đó.

Dũng và Thuý cùng bước ra bên ngoài. Mùa Thu đã đến sớm hơn mọi năm với màu nắng hanh vàng, ấm áp trải lên lối đi, với những chùm hoa cúc đã bắt đầu nở rộ trong vườn hoa trước chung cư. Lá thu lác đác rơi theo từng cơn gió thoảng. Qua khung cửa sổ hình ảnh Dũng và Thuý sánh đôi bước qua bãi đậu xe như đóng khung trong một cảnh sắc vô cùng thơ mộng. Hạnh đứng nhìn theo cho đến lúc cả hai tới bên chiếc xe thể thao màu đỏ quen thuộc của Dũng. Hạnh thấy Dũng lịch sự đến mở cửa xe mời Thuý lên chứ không như những lần đi với nàng, Dũng lên xe ngồi rồi mới nghiêng người qua bên phải mở cửa cho Hạnh.

Chiếc xe đã ra khỏi bãi đậu mang theo nỗi buồn vui lẫn lộn trong tâm hồn Hạnh.

Mùa Thu trôi qua âm thầm như những ngày tháng âm thầm trôi qua trong đời Hạnh. Từ ngày Hạnh giới thiệu Dũng với Thuý với ước mơ tình yêu sẽ giúp Thuý vượt qua vực đời tối đen, sâu thẳm. Việc làm này đã mang đến một kết quả khá tốt đẹp và Hạnh đã yên tâm phần nào khi thấy Thuý có vẻ yêu đời hơn trước. Thuý đã từ chối những lời mời gọi của đám bạn bè hay rủ Thuý đi nhậu ở các vũ trường, cũng không còn cái cảnh ngồi uống bia, hút thuốc, nói năng bạt mạng trong nhà từ giờ này sang giờ khác. Điều làm Hạnh vui mừng là Thuý đã chịu đi nhà thờ đều đặn hàng tuần với Dũng. Những lần như vậy, Hạnh luôn luôn tìm lý do đi riêng để mong tạo được hoàn cảnh thuận tiện cho tình yêu giữa Dũng và Thuý nảy mầm. Thuý đã chịu ghi danh đi học mà lúc trước đã bao nhiêu lần Hạnh năn nỉ nhưng Thuý cứ khăng khăng chối từ. Cũng từ đó, Dũng và nàng có phần xa cách. Sự thân mật giữa hai người cũng nhạt dần và lòng Hạnh đã trở lại an bình, không còn những xáo trộn đầu óc, những quặn thắt của con tim khi tưởng tượng ra những cảnh yêu đương giữa Thuý và Dũng. Khi giới thiệu Dũng với Thuý rồi, Hạnh mới chợt nhận ra nàng đã yêu Dũng nhiều hơn nàng tưởng. Tình yêu đã bén rễ không ngờ trong những lần thông thả đi bên nhau trên những con đường vàng lá thu bay hay những lần ngồi bên nhau trong những công viên đầy bóng mát hoặc bên lề những con đường

đọc theo bờ sông vào những buổi hoàng hôn trên đất nước người để cùng nhắc lại cho nhau nghe những kỷ niệm khi còn ở quê nhà. Những thứ đó đã bắt đầu nhạt dần trong tâm khảm Hạnh.

Đang suy nghĩ viển vông, Hạnh nghe tiếng chìa khoá tra vào ổ. Nàng biết Thuý đã về. Thuý đặt cái bọc giấy lên bàn rồi đi thẳng vào phòng Hạnh, sau khi gõ cửa.

Thuý hỏi:

- Sau giờ thờ phượng, chị và anh Dũng tìm em mà không thấy em đâu cả.

Hạnh ngồi dậy:

- Em bị nhức đầu nên lái xe về thẳng nhà nghỉ ngơi.

Thuý đến ngồi bên cạnh giường, đưa tay sờ trán Hạnh, cử chỉ âu yếm như đối với đứa em ruột thịt.

- Thế em đã khoẻ chưa? Có cần chị bóp đầu cho không?

- Không, chị nấu cho Hạnh một miếng cháo đi.

- Chị có mua cho em một tô cháo lòng ở quán bà Tư. Cháo lòng ở đây còn ngon hơn ở Việt Nam. Đang ăn, anh Dũng nhắc “Hạnh thích cháo lòng lắm. Ăn xong, mua về cho Hạnh một tô.”

Hạnh nghe một chút bồi hồi xao xuyến trong lòng. Đã bao nhiêu lần Hạnh và Dũng ngồi đối diện bên nhau ăn cháo lòng ở quán bà Tư. Bây giờ người ngồi đối diện với Dũng trong những bữa ăn là Thuý chứ không phải là Hạnh nữa.

- Chị hâm cháo lại cho Hạnh đi.

- Ừ, để chị hâm cháo lại cho em.

Tuy nói vậy nhưng Thuý vẫn ngồi yên đó, gương mặt xa vắng và ánh mắt đầy nét ưu tư.

Hạnh hỏi:

- Chị có gì muốn nói với em phải không?

Thuý thờ dài, gật đầu:

- Ừ, chị cần phải tâm sự với em và cần em giúp ý kiến. Tuần lễ nay có vài điều làm chị bận tâm mà không tự giải quyết được.

Thuý trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Hạnh...chị cảm ơn em đã giới thiệu Dũng với chị. Chị nghĩ, em cũng biết chị đã âm thầm để ý đến Dũng từ những ngày Dũng đến nhà chơi với em nhưng chị thắc mắc không biết giữa em và Dũng có thứ tình cảm nào khác hơn tình bạn bè không? Cho đến khi em giới thiệu Dũng với chị, chị mới hiểu em và Dũng chỉ là bạn thôi, bằng không em đâu làm việc đó. Chị cũng hiểu, em giới thiệu Dũng với chị, hy vọng tình yêu sẽ giúp chị yêu đời trở lại mà quên đi cơn ác mộng biển Đông. Quả thật tình yêu đã giúp chị yêu đời trở lại. Yêu Dũng nhưng chị không bao giờ dám tỏ bày cùng Dũng, cho đến ngày Chúa nhật rồi, trong bữa ăn trưa, Dũng ngỏ lời yêu chị và muốn cùng chị đi đến hôn nhân. Chị vừa cảm động vừa đau khổ khi nghĩ đến tai

nạn của chị. Chị bối rối không biết trả lời Dũng như thế nào. Ôi! Cơn ác mộng kinh hoàng đã giết chết cuộc đời chị, chị... muốn quên mà không sao quên được...

Giọng Thuý run run rồi oà lên khóc nức nở.

Hạnh ngồi dậy, vòng tay ôm Thuý:

- Chúa ôi! Sao chị khổ đến như vậy? Cứ quên đi tai nạn trên biển Đông có được không và coi nó như chưa hề xảy đến cho chị. Đừng nói gì với Dũng về chuyện đó.

Thuý nín khóc, giọng buồn rầu:

- Lúc đầu chị cũng nghĩ như em nhưng rồi suy nghĩ, chị thấy không thể giấu Dũng. Chị nghĩ rằng, tình yêu phải đặt trên căn bản thành thật. Nếu giấu Dũng, chị sẽ mang cái mặc cảm trong tình chồng vợ đến suốt đời. Còn nói thật với Dũng thì chị không biết phải nói như thế nào. Nếu Dũng rộng lượng, chấp nhận chuyện đó thì không nói gì nhưng nếu Dũng coi chuyện đó không thể chấp nhận được thì chị sẽ bị bẽ bàng biết chừng nào.

Mắt Hạnh đã ứa ra hai giọt lệ, nàng buông Thuý ra, đứng dậy, đến bàn lấy nước uống. Suy nghĩ một lúc, Hạnh nói với giọng quả quyết:

- Chị để phần việc đó cho em. Em sẽ lựa lời nói cho Dũng biết.

Thuý lo lắng:

- Không biết Dũng sẽ phản ứng như thế nào sau khi nghe chuyện đó.

Giọng Hạnh thật nghiêm trang:

- Em nghĩ, không chừng nhờ vào chuyện này mà mình biết rõ về con người của Dũng hơn. Nếu Dũng coi chuyện đó không có gì quan trọng thì tốt, không có gì để nói. Bằng Dũng coi chuyện này không thể chấp nhận được thì con người của Dũng quá tầm thường, hẹp lượng, thiếu lòng yêu thương và sự cảm thông. Con người như vậy cũng không có gì để chị phải tiếc. Em quen Dũng đã lâu, em biết một phần tâm tính Dũng. Em nghĩ Dũng không đến nỗi quá tệ đâu. Thôi để em ra sau hâm lại cháo lòng. Em đói bụng rồi!

Thuý sốt sắng:

- Em nằm nghỉ đi để chị lo cho.

Hạnh cười:

- Nghe câu chuyện của chị, em bỗng thấy hết nhức đầu. Hay là chị cùng ra sau, em vừa ăn vừa nói chuyện với chị.

- Ừ, chị còn muốn nói chuyện với em.

Thuý ra trước phòng khách, lấy cái bọc giấy để trên bàn lúc nãy, đưa cho Hạnh.

Hâm cháo xong, Hạnh và Thuý cùng đến ngồi ở bàn ăn. Hạnh vừa ăn vừa xuýt xoa khen ngon.

Hạnh hỏi:

- Khi Dũng ngỏ lời muốn tiến tới hôn nhân với chị, chị trả lời sao?

Thuý thờ dãi:

- Lúc đó chị vừa đau khổ, vừa bối rối nên hẹn với Dũng tuần sau sẽ trả lời. Trưa nay, Dũng nhắc lại chuyện đó, chị lại hẹn thêm một tuần nữa khiến Dũng nổi giận, hỏi: “Em gặp trở ngại gì mà không nói cho anh biết. Hay em cho rằng, anh không xứng với em?” Chị sợ hãi, nói với Dũng là chị có nỗi khổ tâm riêng, không thể nói cho Dũng biết.

Dũng đứng dậy, đến quầy trả tiền. Khi trở lại Dũng nói: “Em hẹn một tuần nữa, anh sẽ ráng chờ. Tuần sau, em chưa có câu trả lời, anh sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa.”

Nói xong, Dũng chở chị về nhà với thái độ lạnh lùng. Tuần lễ qua, chị đau khổ vô cùng, muốn tỏ bày cùng em nhưng nghĩ rằng em cũng chẳng có cách nào giải quyết giúp chị, chỉ làm em khổ lây với chị mà thôi.

Nói xong, Thuý ngồi trầm ngâm, Hạnh cũng im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Ăn xong tô cháo, Hạnh đứng dậy nói với giọng quả quyết:

- Em sẽ đến ngay nhà Dũng. Chị ở nhà chờ em.

Thuật xong câu chuyện. Hạnh đưa vạt áo lên chùi nước mắt. Hạnh không ngờ, nàng có thể thuật lại câu chuyện một cách rõ ràng, mạch lạc và cảm động. Câu chuyện đã làm Dũng nhiều lần phải cầm ly nước lên uống để nén cảm xúc. Căn phòng trở nên thật im lặng. Tiếng xe cộ di chuyển bên ngoài nghe rõ mồn một. Dũng vẫn ngồi yên, đôi mắt đỏ hoe, gương mặt hằn nét đau đớn

Một lúc lâu Dũng nói:

- Tại sao Thuý không dám tỏ bày cùng anh? Anh yêu Thuý và biết Thuý cũng yêu anh. Anh nhận được tình yêu của Thuý qua ánh mắt, qua những cử chỉ và việc làm Thuý dành cho anh nhưng đến khi anh cầm tay Thuý, ngó lơ muốn tiến tới hôn nhân thì tay Thuý lạnh ngắt, run rẩy và khất lần câu trả lời.

- Chị Thuý sợ là phải. Chị Thuý yêu anh và rất sợ phải mất anh. Chị ấy làm sao biết được anh sẽ phản ứng như thế nào sau khi nghe câu chuyện bi thảm đó. Bây giờ anh nghĩ sao về chị Thuý.

Dũng thở mạnh:

- Còn nghĩ gì nữa, anh đã yêu Thuý rồi. Thuý là mẫu người đàn bà mà anh tìm kiếm, dịu dàng và lòng đầy nhân ái. Quan niệm sống của Thuý và anh rất giống nhau. Anh và Thuý hợp nhau trong hầu hết các vấn đề. Việc xảy đến cho Thuý là một tai nạn. Nỗi đau của Thuý là nỗi đau chung của dân tộc mà anh nghĩ, anh phải có bổn phận phải chia sẻ với Thuý. Việc này đã cho anh thấy, Thuý là người rất thành thật trong tình yêu, càng làm anh quý Thuý hơn.

Nói xong, Dũng đứng dậy:

- Anh phải đến với Thuý ngay bây giờ.

Hạnh mừng rỡ:

- Anh Dũng! Quả em nhìn không lầm về con người anh. Vấn đề này khó khăn và anh cần phải tế nhị nhiều hơn trong những lời an ủi chị Thuý.

Dũng gật đầu:

- Anh biết.

Hạnh hỏi:

- Anh cùng đi chung xe với em hay đi xe riêng?

- Xe riêng để lúc về không phải phiền Hạnh.

Đến nơi, Dũng đưa tay bấm chuông. Thuý bên trong chạy ra mở cửa, cứ ngỡ Hạnh đã về, không ngờ người bước vào là Dũng. Trong lúc Thuý còn đang ngỡ ngàng thì Dũng đã ôm chầm lấy Thuý, giọng nghẹn ngào:

- Thuý, anh yêu em! Không có gì thay đổi trong tình yêu của chúng mình hết. Anh đến đây để nói với em rằng, anh yêu em, yêu em hơn tất cả bao giờ.

Thuý oà lên khóc trong vòng tay Dũng. Hạnh đẩy cửa bước vào. Nhìn cảnh đó, Hạnh cảm động đưa tay chùi nước mắt và Hạnh hiểu rằng, những giọt nước mắt còn sót lại trên gương mặt Thuý sẽ xoá hết những đau thương đè nặng trong tâm hồn nàng từ lâu. Cơ duyên kỳ ngộ kinh hoàng rồi sẽ được rửa sạch bằng tình yêu giữa hai người và chỉ có tình yêu mới làm được chuyện đó. Hạnh đứng im, mỉm cười nhìn Thuý và Dũng, lòng bỗng dâng lên một niềm vui nhẹ nhàng và Hạnh biết, nàng đã làm xong một việc phải làm đối với Thuý, một người bạn, người chị trong tình thương bao la của Chúa Cứu Thế.

Anh Vân – Quách Tố Vương

Nguồn: <https://longhovinhlong.blogspot.com/search/label/Anh%20V%C3%A2n>

www.vietnamvanhien.org

